Плавниками забили три древні кити
По космічному терню…
Три царі присягнули пустелю пройти,
Положили на землю мечі і щити —
Закривавлену скверну.

Полишили маєтки, наложниць, рабів,
І свою охорону.
Три царі відреклися земель і скарбів,
Алтабасних уборів, вельможних гербів,
І зложили корони.

Вони правили мудро, підносив народ
Імена і престоли,
Умлівали серця від сяйних позолот,
Сонцеликих очей, і священних клейнод,
І від рабської долі.

Три царі, три шляхетні земні владарі
Із високого роду…
Йдуть голодні й замерзлі старі злидарі,
Йдуть на поклик, на голос ясної зорі,
Осіянні і горді.

Їх гукають народи, такі ви одні,
Не впокорені златом,
Неспокійні дороги бувають земні .
Доганяє їх час на баскому коні:
Повертайтесь і правте.

Бо ніякого сенсу в тієї глави.
Перевернута чаша…
Залишили дари, покидали сакви,

Вийшли грішні царі, повернулись волхви.
...От у нас — все інакше...

В нас виходять святі, а вертають вожді...
Хтось неначе наврочив.
І немає кому, щоб зарадить біді,
І немає часу щоб поглянуть Звізді
У згорьовані очі.

Наталя Дзюбенко-Мейс